

Содржина

1. Само барам
2. Чудна е мојата потреба
3. Зарем морам постојано
4. Ни тагата веќе не издржа
5. Си реков сам на себеси
6. Рамнодушно вовлекувам од горчините
7. Од Сон во Јаве и од Јаве во Сон
8. Многу е тешко да ја слушнеш тишината
9. Не го повредувајте повеќе моето срце
10. Те барав во годините мртви
11. Во твоето постоење
12. Се прашувам дали ова е Сон
13. Ти мене воопшто не ме познаваш
14. Така е можеби подобро
15. Под Невидливите конци на Месечината
16. Кога престана да бидеш човек.
17. Умеам да господарам со зборовите.
18. Извор на златни мисли
19. И ти еден ден
20. Секој миг е една голема вистина
21. Мирисаше на вистинска Боженствена чистота
22. Повеќе не ја чувствувам болката
23. Меѓу Сонот и Стремежот
24. време ех ти време
25. Уставот на утрешните покојници
26. Параден Марш на Дилеми
27. Спомени собрани во ковчег
28. Маѓесник со Свое Евагелие
29. Претскажувачка реа
30. Не се морничавете
31. Прав на заборавот
32. Втора Пладневна Молитва
33. Копнеж по тајни
34. Безимени,и потрошени свезди
35. Вековно липање
36. Волчја Скрб
37. Евеме Иднино

38. Еден Грев

39. Елегија

40. Последен љубовен ритуал

Лежевме во полумракот на простараната соба,капеќи се во сопствената пот,која мирисаше на пролетниот јоргован,,со вљубен занес ја пуштив раката преку твоето рамо да ја земам чашата во која сеуште има од виното кое не опи,со желба последните капки што останаа повторно на твоите усни да ги истурам..те гледам како рамномерно дишиш гледаќи со погледот некаде во далечините,го препознавам копнежот во зениците,да и утре и којзнае уште колку ноќи после оваа дишиш така мирно...(приказната почнува вака,но крајот,и неznam дали треба да има крај,но и да има крај подобро е да не го прочитате)

Само барам

Мене ми беше лесно да те ставам во срцето
Те пронајдов кога ги облеков чевлите кои ме однесоа до вечноста
Не се плашев тогаш ни од облаците, ни од бурите
И кога исчезнуваше повторно твојот цвет на животот го воскреснав

Но ете, сивилото дојде
Тука, таму, насекаде
Не молам сега
Само барам

Некој
Некој нека ми го прати сонцето тука
Во ова проклето сивило
Несакам повеќе да пишувам тажни љубовни песни
Мастилото веќе е помешано со крв згрутчена

Чудна е мојата потреба

Чудна е мојата потреба
низ конфузни прашања да те барам
и секогаш во замрсени одговори да те пронаоѓам...
и токму затоа те прашувам
ако вечерва во сонот се Венчам
дали ти некаде во утрото
повторно ќе бидеш залепена на моите клепки
со твојот ладен поглед
и замрзнато срце
дали повторно ќе ме замрзниш
и ќе ме кршиш на илјада и едно парче....
доста ми е од дневните умирања...
му досадив на Бог
да барам повторно да ме воскреснува во заодот
за да можам да живеам во соништата...

Зарем морам постојано

О Боже зошто ме казнуваш вака со оваа моја дарба
Зарем морам постојано да ја мерам секоја шуплина на Душата
И слободно да скитам во минатото, сегашноста и иднината
А потоа во заодот го започнувам златниот монолог на каење
Така најдобро гледаќиго секое раѓање и умирање на гревовите
Простими Боже за сите мои несторени гревови
Моите неизречени зборови, и моите дотрајани емоции
О Боже сега јас ќе се казнам, ќе ја извадам маската
Сеедно дали е нова или стара, гологлав ќе го наведнам тилот
Пред Целатот сокриен во времето

Ни тагата веќе не издржа

Како непозната силуета ги спуштам завесите на ноќта
и започнувам да чекорам во бескрајот
за да и сега ги создадам сите паралелни светови...
чекорам тивко ..
ете да ги растурам сите капки на утринската роса ...
роса која некогаш беа солзи искрени...
знам..
ни тагата веќе не издржа..
пукна,се подели на илјада парчиња...
етеја сега и таа во некој дел од бесконечноста скита
сакаќи самата од себе да се оплоди
и повторно да биде некоја водилка темна...
за мене..
сега е доволно што постоиш под ова исто небо
каде само далечините не поздравуваат...
Јас...
колку е убаво да се каже ова ..
Јас...
сега пишувам,за утре некој да ми суди..
некој кој и никогаш кантарот не го видел
но ќе ми ги мери сите зборови...
Јас..
и утре ќе бидам тој што сум..
а како и ти и другите ќе ме наречете...
сеедно ми е..
јас никогаш нема да го изговорам твоето име...
но секогаш кога ќе го слушам Ангелот како го шепоти
скришум ќе се радувам..
а ТИ...
напишиго твоето последно писмо..
и растуриги зборовите
небаре се капки утрински
кои денот ќе го пробудат во некое твое Јануарско деноноќие...

Си реков сам на себеси

Го изминувам просторот каде го поднесувам добро тоа што е
неподносливо
и простувам со леснотија тоа што не е за простување
а уште полесно го заборавам
тоа што ете требаше да остане длабоко врежано во моето срце...
и го слушам гласот на Гавранот кој повторно лета во моја близина како ми
зборува...
конечно дојде во Рамнодушноста....
Сега
сега можеш тука да ја напишеш најубавата приказна дека неможеш
повеќе да сакаш...
дека сите соништа ти се мртви..
и дека некаде напред во твоите далечини не те чека никој...
имаше право
си реков сам на себеси со леснотија во гласот...
ќе ја напишам приказната, која живееше во моето срце...
дали ќе биде правилно разбрана тоа веќе не е важно...

Рамнодушно вовлекувам од горчините

Рамнодушно вовлекувам од горчините на цигарата

гледаќи како мислите се прпелкаат ...

навистина...

рамнодушно одам во сите овие тишини

каде само јас сум единствениот соговорник..

со само еден слушател...

ни болката не ја регистрирам од тапите удари на срцето...

за се она што е минато

а можеше да биде иднина започната со еден искрен збор....

Ги затворам очите правеќи го следниот чекор

а зошто да не ги затворам

кога и кога се отворени истата гледка ја гледам....

Од Сон во Јаве и од Јаве во Сон

Многу усти проклетие е,многу раце благослов
 Узна и сега
 Одиси
 Ете така ми рече мојата прамајка
 Сега гледам дека низ спилите се проврела
 Одиси од овој свет
 Во новиве дагли што те плискаат ослепуваш
 На гароња смрдиш
 Да се пеплосаш ли чекаш
 Со рацете браниго правото на животот
 Од устите сал пизма се истури,те накодошија и кај Бога
 Се исплашија
 Во душата твоја Голијат го видоа
 Евеги повторно
 Во кругови се движат,девет се тоа нивни обрачи
 Полека тонат во гнастите безличности
 Некоје чудно соединение на смрта се
 Им се лизгра крвта низ смрадот
 Одар на покојник предат низ пајажина
 Бараат меѓу ребрата врели мускули
 Ништо не сонуваат,само кобната надеж им остана
 Одиси
 Не си веќе талкач по беспатици
 Ни по денот суден нема да се возобноват од безличието
 Одиси
 Аште има светци на кој се покори
 Молител на псалми на три јазици стана
 Пеколната вселена над твојата лушпа ја нема
 Одиси
 Одиси од овој свет
 Богомилките се преобразија,ми ти биле сатанаилови деца
 Одиси
 Од сон во јаве...во мраковина
 Од јаве во сон

Многу е тешко да ја слушнеш тишината

Многу е тешко да ја слушнеш тишината
 Тогаш во тие мигови ми зборува само срцето...
 Тишината ме води длабоко низ моите мисли и чувства
 Ете во далечината, кај планините, се појави суницата
 Се препуштам детињасто на музиката, дозволувам тишината да ме води.

Молчам, а заспаните чувства го преплавуваат моето тело
 Станав платонски љубовник кој сака бескрајно
 Во бескраното синило водам љубов со измислен лик
 Адреналинот ми ја заскокотка крвта
 Потоа како бесцелник
 Одев без да чекорам, зборував без да отворам уста
 Ги ловев далечините до избезуменост
 И некаде во тие пространства душата моја беше најсреќна.

А кога папсано ќе седнев на карпата која беше мојот молчелив пријател
 Започнував да талкам по сршта на сопственото битие
 Копав по закоравените крвави рани бездушно
 Колку и да е болно нивното повторно оживување
 Не умеев да живеам без тие слики и мириси
 Секавањата се со вкус на свежа и гнила крв истовремено.

Се во животот избледува
 Секој среќен миг
 Секое трепеливо дување на ветрето
 Секоја подарена насмевка
 Се, гние, се распаѓа, исчезнува
 Болката - не
 Болката и е единствениот доказ дека сеуште сум жив.

Многу е тешко да ја слушнеш тишината
 Тогаш во тие мигови ми зборува само срцето...
 Тишината ме води длабоко низ моите мисли и чувства

Во предворјето на Јавето шепотот се
развлекуваше насекаде

Не го повредувајте повеќе моето срце

Не го повредувајте повеќе моето срце
ако немате лек за вашата болка..
незнаете
тагата успеав да ја победам
кога почнаа ѕвездените светови да треперат..
сега ја носам
твојата
незјината
неговата
сечијата тишина во мене

Те барав во годините мртви

Те барав во годините мртви
те пронајдов во годините неродени..
и сега застанувам во предворјето на светлината
со двете раце го посипувам уште недојденото утро со златна прашина
сакајќи така душата да се разбуди...
видов
и знам дека сум странец во светот кој е само лилава сенка
ја затварам вратата со рѓосан клуч
тој утре нема да постои
сонцето ќе ги изеде последните траги од рѓата

Во твоето постоење

Во твоето постоење
сеуште се крие
приказната за нежното будење од тивкиот сон
со вкус на ванила
чувствувам
некаде во скриените дамари
татнат вулканите на страста..
зарем не..
твојот килибарен поглед зборува јасно..
ајде..
отпеја твојата најубава сонета за љубовта
слушајќи ја тишината
како ти раскажува за најубавото пурпурно утро...

Се прашувам дали ова е Сон

Се прашувам дали ова е Сон или Јаве, те чувствував невидлива исто како ветерот, чекориш покрај мене..некаде над нашите глави треперат сверите на невидливото постоење..низ солзите на времето гледам како танцуваат самовилите..во перуниките своите сништа ги оставаат, и како вљубени срњи на површината од вечното езеро каде се капи и нашата младост со таен шепот шепотат, роморот на новата свезда го припремаат...без грев, со света крв во себе..во свезден прав завиткана, со вистина благословена...ете така ,низ шепотот на вечниот живот се раѓа нова свезда.. Но сепак крцкото на полураскапаните штици е доволен, да го прекине тој полусон

Ти мене воопшто не ме познаваш

Ти мене воопшто не ме познаваш
Затоа,ги затворам уморните криља кои сигурност ти нудеа
Си реков сам на себеси
Некаја нека оди на широката магистрала од судбината
Додека ги разгледува сликите на сите свои порази
Кои така гордо ги нарекува победи
Понекогаш
Само понекогаш мене ме боли самотијата
Но ти сега незнаеш како е тоа
Знам,ама неznam како знам
Ќе дознаеш
Ќе те боли самотијата
Толку силно што ниедна маска што ќе ја ставаш нема да ти помогне
Ниедна насмевка што ќе ја подаруваш нема да ти вреди
Убавината ќе ја оставиш на бледите слики во твоите албуми
И со збрчкано лице ќе сакаш една машка прегратка
Неznam дали твоите пари тогаш ќе вредат
Навистина неznam
Ти мене воопшто не ме познаваш
Не платив ниеден динар да бидам сакан
Не наплатив ниеден динар од тие кои ме сакаа

Така е можеби подобро

Огнот на вулканите татне под нозеве,
 додека се прашувам малку сомничаво...
 ќе се распаднам ли,или
 ќе станам некоја танка магла која во лилавоста на настанот ќе се изгуби..
 оф,сега да си кажам,
 додека некаде во некој заборавен крај на небото
 облаците танцуваат испразнети од тежината водена...
 така е можеби подобро,
 во жештината да изгорам,
 па нема веќе да му служам на тој одвратен демон во седефаста облека...
 каде,
 каде се прашувам сега душата да ја сокријам,
 таа нека се претвори во Голема Небесна Птица
 која катаутро ќе пее кога ќе виде пламени реки...
 со усфитен здив нека ја зголемува температурата на секое парче земја
 каде згазнав,
 нека гори и нека потсетува за секоја патека...
 ете така е најдобро...
 еве и спарувањето започна..
 знам по утробава што ми се превртува,
 ту на лево,ту на десно...
 кој ли немир сега се разбуди..
 леле,само да не бидеш спокоен...
 ред е нели и последната желба да ја кажам,
 додека пукнатинова се шири...
 однесетем на Месечината
 и таму,таму во непознато место оставете ме,
 нетреба епитаф да пишувате,
 нема да намине никој со векови,
 а кога ќе поминат,
 моето име нема да има никакво значење...
 ќе престанат тогаш сите теченија на грижи,
 очај,бесоници непосакувани...
 и животот,ако е живот...

Под Невидливите конци на Месечината

Гласовите од минатото се вивнаа од тишината на заборавот, додека малку наивно сиркав низ пукнатините на времето..видов како на невидливиот сид на плачот сеуште се лизгаа солзите пролеани за едно мртво време..некаде само од сидот на сто метри црвеницата ја пиеше жедно росата на тагата и небаре е засрамена невеста и даруваше, алови ружи на незаборавот..липав знам..липав со липтеж незапирлив чекореќи кон телото што стоеше исправено пред мермерниот незатворен шкав..се видов...ох проклетство, се видов..без болка во себе.гол, врзан во синџирите на лагите, и блескавите илузии протечени низ устата на таа што мислев дека ми е сакана, наоколу чадеа некои смрдливи габоросани факели, хистерично танцуваа лилави сенки во транс...слушав уцвилени воздишки на три жени, божем ме оплакуваа, повеќе ми личеше на едно неодамнешно ехо на нивни безбожни молитви и клетви..сега ете така со скриени насмевки на лицето почнаа да шепотат стихови за мојата пепеласта убавина..неможев да викнам, вие порочни безбожнички што во саботните оргии се извишувате над сите величенствени ли најдовте тука тажаленки да редите..барем насекаде со вашата превртливост отсликајте ја мојата мапа на болката..мапа што не е веќе мој живот, туку ваш успех..а потоа со медиумите на Ѓаволот ќе ме прикажете како ловец на туѓи жени, безбожник, скитник во чадливи крчми како танцувам со блуднички кои триесет и три дена смрдеата на машката пот од себе не ја симнале...така ли..така и вие подобро ќе бегате од сегашноста розева..бесцелно е сега и од оваа сосјтоба да викам, не стасуваат гласовите во вашите временски далечини на сеќавањата, вашата присутност за мене е веќе измислена..ете, ме разбирате повеќе од сите..и молчите сега..го чекате мигот кога една друга вера ќе ве спаси, сега само проповедникот и предводникот нивни низ домот ви е гостин...а јас ..јас само си ја раскажувам мојата предсмртна предигра на брегот од реката хад, чекаќиго скеларот да дојде, неznam дали ќе ме пренесе, не ми оставивте ниедна паричка во џебот..хм... сега за последен пат се разделуваме, под невидливите конци на месечината..

Кога престана да бидеш човек.

Ја видов твојата вљубена сенка
Плачеше
Со ситен дождеден липтеж
До неа
Хроничарот на иднината ја тешеше
Не си покојничка,се уште си дете со сништа во себе.

Се изгуби во зборовите
Во тишината сега се загради
Зелен каменелеон пред тебе стои
Без прашање во себе
Кога престана да бидеш човек.

Синоќа
Навистина ја видов твојата сенка како плачеше
со ситен дождеден липтеж.

Умеам да господарам со зборовите.

Умеееш да господариш со зборот
Денес некако цинично ми возврати огледалото
Небаре си генерал на стоилјадна војска
Војуваш со гранати од утробата твоја.

Недопирлив сум
Вечен како Бог
И Бог сум навистина, глаголам
Со забите кои брана на јазикот ми се.

Не, извикувам
Се натпреварувам само со поколенијата
Ете така луѓам по крвави судири
И во моите сини сини очи тогаш пеколот е санта мраз.

Ги совладувам со мојата воља
Тоа е мојот закон што го почитувам и во крвта
Ги затворам очите,
И од заборавените еха на далечните векови ги собирам.

Препуштетеми се покорени
И спровретесе повторно низ темните ходници на виугите
Не ми давајте леб, месо, риба смрдена, не бидете зловни
Закрпетемија кожата и вечни бидете.

Јас сум прв од лозата на Бесмртните
Боговите се такви, некако со олеснување воздивнувам
Ќе ве престорам во пеколни птици, потајно да плукате
Не цимолете, кришум се заколнавте прес сребрениот крст.

Созреете, зреете, презреете
Додека одмарам со посебен мирис на досадата
Нема да ве удавам со граматичка правилност
Вие самите кажетеси, ова е придушена патетика.

Секој владее само еднаш, еднаш, и само еднаш
Смислата на идејата е да ја спрегне енегријата на недостижните далечини

Сугестивно во мракот ќе ве ослободам
 Ќе го наречам,вие запишете,ова е Генијално лудило.

Простете

Простете ги испуштив веќе нишките на времето
 Ова нека биде запишано како благородна закана
 Со неизбежна решителност и крик на слава
 Утрешните мртовози ќе преземат власта во иднината
 Во тој неизбежен процес ќе сотрат
 Блуд,омраза,страв,
 Потоа
 Потоа во леплив мрак,и матна светлост
 Во тој темен ковчек,говорникот ќе биде недовршена слика.

Во далечините завива тажно сирена
 Со пролетна мелахонија
 Веќе немам никаква дилема
 Чиј е светот,на живите или мртвите
 Се заколнав,Бог ќе бидам,сноп на светлината
 Неможете намене да видите дамка
 Го покривам тука огледалото со недогледно платно.

Јас

Умеам да господарам со зборовите.

Извор на златни мисли

Се нурнувам во изворот на златни мисли
И под полна месечина чекорам бавно
Не ја допирам тогаш земјата
Започнува да го ткаам црвеното утро, белата ноќ
Со првиот чекор сркнувам солзи од самовила
Амајлија е тоа моја сега од бабетини зли
Нема да глаголам веќе за жена од мрамор ладен
Ќе оставам небото со секавици за мене тоа да го направи
Сега знам, беспошни ќе бидат злите сили
Јас ќе делакам со мерак од времето деланки
Кула ќе изградам од идни настани
На врвот ќе напишам
Живите сонуваат сништа кога спијат
Мртвите кога воскреснуваат
Потоа
Потоа на сите телали ќе им кажам
Раскажете, разгласете
На мојот втор живот името му е иднина светла
Ќе се восхитувам на широчината на светот
Ќе ја стиснам вселената, ќе цедам свезди насмеани
Малку се зачудувам
Како да бев покојник пеплосан
Преобразен во неспокој со нејасна смисла
Кој се скрбеше за еден мртов призрак.

И ти еден ден

И ти еден ден,
можеби ќе биде недела ,
ќе отидеш во длабочините на твоите солзи,
наместо во црква,
гревот ќе те однесе
во таа река
која ќе ги испере сите црни облаци кој ти се надвиснуваат,
не ги гледаш,
се збрале во дамарите кои громовите ги носат,
криковите оставиги,
ионака сите ќе завртат глава од првиот болен цвилеж,
и ти навистина еден ден кога кожата нема да има седефаст сјај,
ќе отидеш во длабочината на твоите солзи,
таму во тие кристални светови
ќе ја видиш белината на безграничноста.

Секој миг е една голема вистина

Секој миг е една голема вистина
само понекогаш во некој мигови
се појавува по некоја лажна жена
која небото ќе го обои со розеви бои
и позади розевото
се кријат нејзините громови
што душата на парчиња ја кинат.
ете
морам да собирам сила
и сам на себеси да си ветам
дека ќе останам да бидам трагач
кој вечно ќе ја бара вечноста во себе

Мирисаше на вистинска Боженствена чистота

Мирисаше на вистинска Боженствена чистота и сапун со арома на кокос,седнав нежно привлекуваќи ја нејзината глава на моето рамо,навистина,ја почувствува сета моја тишина и мирот кој веќе го носев во себе,ги затвори очите шепотеќи тивко...посакувам засекогаш да потонам во твоите длабоки сини води кои течат низ синилото на очите...усните започнаа да се лизгаат по челото,образите,вратот,едвај да бев свесен дека пловиме по рабовите на нашите изгубени светови..пловеше со својата мирнотија позлатена од утринското ново раѓање...сништата што спиеа скриени некаде во еоните на нашите тела,за далечните миловања под нејзините трепавици се разбудија..си реков сам на себеси конечно започна да се случува бесконечното будење на вечноста и во нејзиното срце...

-зарем ова не е солза...прошепоти

-не,тоа е само дел од екстратот на Љубовта...не чувствував ни срам,ни пак некое скриено каење за новта бразда што се создаваше на ликот,полека чувствував како пустошот во моето срце полека се собира..до вчера знаев дека е една непрегледна пустина која само пепелта ја растура,но сега,сега беше една мала сува ливада на која некое нови светови се раѓаа....

-сеуште мислиш на неа,нели....

-не,неможам да мислам на тие искршени парчиња од стакло кои ја расекоа мојата душа на илјада парчиња....мислам само на изгубеното време што чамеше во дамрите на моето срце.

-сеуште ме гледаш како странец во твојот свет...

-не,странец сум јас во сите светови....

-не си ти крив што газеше во едно туѓи далечини....

Се ми е потешко да го пронајдам оправдувањето зошто сеуште мислам на тебе...а ете знам дека еден ден ќе се исполни некоја од моите силни пламени желби..но..не со тебе..затоа и малку се плашам од себеси

Повеќе не ја чувствувам болката

Повеќе не ја чувствувам болката...

посакувам само да молчам

да го чувствував подарениот мир од бескрајот во мојата душа...

само некоја безобразна мисла извикува дрско...

Те Сакам..

а потоа во шепот се претвара...

но мене веќе сеедно ми е

што и шепотот околу мене поминува...

сега..

сега можеш да ме мразиш многу повеќе од вчера...

мене ми е сеедно..

Меѓу Сонот и Стремежот

Воспоставувам хармонија во себе меѓу сонот и стремезот
 Небесните сетри ме научија како злото да се исцеди од мене
 Рекоа...на коскен прав од Биволица запишиги сите мисли зли
 Така ќе станат стари записи кои ветерот ќе ги однесе
 Кога ќе настане виулица ти возвишисе со звуците на харфата.

Еве,сега,точно на полноќ маѓиска светлост создавам
 Учам од тајните на мојот предок,дедо Јованче,вешт Маг
 Под негова власт биле сите Свезди непознати
 Ги оплодувал со Правта на месечината,ги правел блескави
 Не верувате...ех...нужен е само скок наназад.

Гледам,Кабалата ја познавал..прстите сеуште се залепени таму
 Редел,прередувал,дополнувал чудни безредиа меѓу редовите
 Претскажувал настани од годините неродени
 Сиркал во невидливото за око,можел,знам сешто да види
 Којзнае,кога раскажувам сега за него,можеби го видел
 А можеби и знаел за моето раѓање во планинското сено
 Еве ехово што го слушам,шепоти да се заштитам од другите ветришта.

Тој ми ти бил хроничар на неслученото,јас на нероденото
 Во скок поминувам три столетија,станувам пис на јазик
 На враќање,од навика поминувам крај гробот на Љубовта
 Уф,морници ме лазат кога гледам невидливи гаврани како колваат
 Прават живи прозирни сенки,смрта ја будат во заспаните дамари
 Бесилни задгобници цртаат со клуновите.

Хроникава би можела да продолжи вака до Дедо Ное
 Или до Алексо Шеснаесети,Некрунисан крал на Македонците
 Заборавив да ви споменам за зелените жители на Балканов
 Небарајте веќе да ви раскажам,прашајте за ова вражалка
 Непијам веќе матно вино под црн облак
 Театарот се заврши во минатата деценија,така пишува под сликата.

Не се ова зборови од кабалата,но некаде таму пишува за хармонијата
 Ако тоа е вистина,ќе ја прифатам како гола и разголена,видлива и со око

Сињакот на веѓите нема веќе да се напластува
Сонот остана некаде длабоко во минатото со епилог завршен
Стремежот евего се радува во мугриве неродени, небаре е дете цицалче
И денес не се покорив пред тие чељусти што ревеа и поганеа.

време ех ти време

време ех ти време
 невидлив крадецу на најубавите моменти
 време ех ти време
 ги заклучуваш во најдлабоките сефови
 на темните понори
 време ех ти време
 клучот го имаш само ти,ти и никој друг
 тебе би требало да те затворат
 да изградат најсуроа брана околу тебе
 време ех ти време
 што би се случило тога
 врелиот бакнеж ќе прегори од постојаноста
 среќата ќе се врти во круг
 хм
 болката ќе биде страшна
 тагата ќе се издолжи до недоглед
 сомнежот ќе се коти постојано
 агонијата нема да е агонија
 ќе биде вечност
 љубовта ќе тагува
 од времето нема да се храни

време ех ти време
 невидлив крадецу на најубавите моменти.

Уставот на утрешните покојници

Мислев да создадам љубовна предигра со стиховите
 Но веќе мојот прв живот измина
 Утре ќе нема ништо, можеби само некоја гола измама
 И ништо ќе нема своја сенка
 Само некои отровни дождови и расфрлани суви дрвја

Сега соопштувам низ свои записи
 Ова е уставот на утрешните покојници
 Иднината наша е двополова,
 Затоа бидете внимателни со ноќните шетачи

Не станувајте робови на копнежот по ништо
 Останете без товар во себе
 Мислете на големиот лет кон вечноста
 Сеедно дали имате педесет и пет години.

Овој свет, навистина е најлош од сите досегашни светови
 Вашите животи се само бескрајно страдание
 Зарем не слушнавте, некои останаа трудни и од ветерот
 Етого апсурдот на ова битисување.

За миг ќе го видите својот судија
 Маската ќе ви се лизне од лицето
 Ќе помислите, бесцелен е летот кон длабочините
 Ќе нема кој да ви ја каже херојската бесмртна тирада.

Но веќе мојот живот измина
 И вашиот измина
 Утре ќе нема ништо, можеби само некоја гола измама
 И ништо ќе нема своја сенка.

Параден Марш на Дилеми

Каде е смислата на мојата нераскажана приказна
 Или дали ќе бидам повеќе ценет под споменик
 Можеби со својата сенка и давам на земјата боја
 Што е ова..арапска треска ли имам во крвта
 Нееееееееееее,извикува еден збор палав
 Ова е параден марш на прашања
 Проклети дилеми кои ти ги нарекуваш копилиња
 Има настани кои се само енигми
 Зарем не гледаш
 Помеѓу земјата и неботи
 Постојат повеќе работи што смртникот несака да ги види.

Не ги возвишувај другите
 Не си Нерон,не им ги пали ниските страсти
 Во виор на оган не се заборава
 Љубов,ах,тоа вечно млеко со вкус на занес и палавост
 Зарем не си умешен составувач на реченици
 Есенските мириси необјаснива радост носат
 Остави,остаи сега
 Смарагдната змија ќе спие вечно на демонска рака.

Скоро парадно се лелееават овие прашања(дилеми)
 Во далечините,нерасчистено пепелиште со црна куќа
 Живите неможат да ја уништат,та гревовите ја сотреа
 А каде е мотивот навистина ,најстариот меѓу покојниците
 Беше прв што криво велмеше
 Братство,со бедно икривени маски лица
 Недостојни да владеат со туѓи животи
 Воедно немаат сила да се прекрстат

Воедно ми е жал за вас
 Дамла,десната страна од лицето ќе се скамени
 Никогаш досега не сум стретнал покојник
 Немам веќе сила да ви објаснам.

Спомени собрани во ковчег

Бескрајот во моите очи конечно го најдоа крајот
Та тоа ти било само последната воздишка на љубовта
Надмене небото воздивна со олеснување
Ме ослободи од амантетот до смрта да ми бидеш придружник
И мојата приказна заврши
Нема веќе осамени скитници да ја раскажуваат
Се навикнувам на белината
Секој ден е се посветла
Темнината во мојата душа исчезнува
Не крикнувам
Восхитен сум од секој светол зрак
Тука живееше некој,праша гласот утрешен
Да реков ,тоа е моето мртво тело кое сега е само мрша фрлена
Вчера изгледаше тажно
Немаше кој псалми да му пее за покој
Немаше никој кој ќе го оплакува
Немаше никој кој ќе го однесе на голиот рид
Време е да заминам од минатото
Ова се само.....
Спомени собрани во ковчег
И ти си во него... И јас

Маѓесник со Свое Евагелие

Ќе насоберам топлина за вечниот студ под земјата
 Од вториот заштитен огнен појас на пеколот
 Оф, не знаете, тоа е грамадна жестокост
 Шурки со темни потоци рикаат
 Шиба згуснат пламен
 Посилен од секоја позната човечка злоба
 Злоба што етеја клокот и во туѓата и во својата црвена крв
 Се креваат вжештени сидишта од темнината на дните неродени
 Јадовите прегоруваат, гламњи и трупци се тоа
 Чумосан влегува скрбот со огнени писоци.....

Некаде, во некое село, или предградие едно....
 Бијат камбаните за младата земјина ртка....
 На подзаборавен празник, Библиски маченик
 Во бронзена шуплива клопка го ставаат
 Кај племенските Пагански Богови од Деда го враќаат
 Кучешки реват, се раскинуваат ниско до земја
 Божем се забуцуваат до небеса за спокој на душа распарчена
 Нејасна молитва е тоа за младото земјино ртче.....

Трепери жегата, се соединувам со огинот
 Немам ни семе, ни мака, ни пак ќе се плодам деноноќно
 И змиската едемска кожа ќе прегори
 Жалам само што судбината под мрамор ќе ја ставам
 Нека ми простат само оние што нема да се родат од моето семе
 Можеби ова е за нив проштален крик
 За живите, оние кои ме кудеа, кои ме пизмеа, кои ме плукаа
 Кои осеменети од мене станаа, кои од Љубовта моја слава собраа
 Ова, ова е грозна сватовска песна со која се венчавам кај упокоените
 Ова е жива молитва на утрешен покојник.....

Утре

Утре навистина од пепел ќе воскреснам
 Чекајте на полноќ ќе биде, со ракија од дренки ќе наздравувам
 Можеби ќе имам и волчји заби
 Можеби ќе бидам жив факел без утешение за никој

Ако мислите дека ќе бидам животопосец,тој прегоре
Само записот ќе остане за синот на Кошереви и Попови
Маѓесник со свое евангелие.

Претскажувачка реа

Ја почуствувам претскажувачката реа
 Проклета нека биде,зарем повторно
 Влегувам во туѓа куќа
 Гледам исплашени птици
 Згасното огниште на црна жена
 Погледнувам кон месечината со надеж
 Тажна е и таа
 Минаа сто години од нашата последна средба
 Ревам
 Долга е оваа твоја стогодишна празна ноќ
 Под лажно име чекориш врз пепелта
 Од безживотен пајак црпиш сила
 Ако
 Анархијата е мајка на редот и поредокот
 Минаа сто години
 На волшебен начин го измени ликот твој
 Сега си добро платена распуштеница
 Кажуваш дека си црна вдовица во црн сомот завиткана
 Се чувствуваш ослободена
 Коските веќе не ти шкрипат како пред тоа
 Со словенска крв ја продолжуваш врвката на постоењето
 Вечно гладна и ненаспана те подучи мајкати
 Тоа црно привидени што ни цицалче несака да го види
 Се крсти смешно,а плука на прагот
 Сега пред стемнување
 Ги прелистувам првите страници на твојот живот
 Чудно е
 Се сеќавам на твоето раѓање
 Не рабирам
 Во тој апсурден час
 По голема временска празнина те роди друга мајка
 Празната утроба и гореше
 Не разбирам
 Подмолни се овие временски изненадувања.

Не се морничавете

Во самото дно на полноќта
 Го слушам своето име рапаво изговорено
 Како воздишка на бол
 Како тага воскресната од грутка земја.

Беа два слога
 Или временско расплинување
 Во некој век сега е со крцкав трепер од сомнежите.

Чекај извикувам
 Нема да го изговарам јас веќе
 Ќе го симнам од грбот, од усните, од душата
 Нови злодејанија нека не прави веќе.

Ќе се стретнам со заговорниците на мојот ден
 Ќе им кажам, јас сум проклет
 Мојата иднина е упокоена
 Помогнетеми да станам земја, да станам прашина.

Не се морничавете
 Ќе стојам со прекрстени раце на градите
 За вас, за неа, за нив
 Само кажете збогум, тоа е правдата на достоинството.

Не се морничавте
 Се преобразувам во трепелива магличка
 А можеби сум само призрак
 Со зелен моф прекриен.

Прав на заборавот

Зад празнината на последниот сон
Лежеше никулецот на сите сеќавања
Ете, еден ден одамна
Во прерано разбудената копнежлива птица
Млак ветар довеа однекаде семе на бели ружи
Видливо само за неговите сини очи.

Свртен кон месечината
Ја одбиваше од себе мислата дека е скроен калап
Во човечки облик, сам под црната карпа
Во сите средби со идните покојници само молчеше
Со одземено право на секакви сомненија
Никогаш не прифати
Дека жив покојник може да биде светец
Или блудничка повторно ќе стане покорен верник
Зарем не
И во Библијата мртвите не воскреснуваат двапати.

Се морничавеа свездите од ова
Се губеа во понедостижни далечини
Во црни дупки му проаѓаше векот подарен
Без содржина во утробата молвеше
Ја вдишуваше и издишуваше тишината
Лежеќи под правот на заборавот.

Втора Пладневна Молитва

Ја отварам мојата душа,и вие кои сте уморни од скитањето ве поканувам,одморете се во нејзините недогледни сводови на кој висат мали молитвени олтари,ги изградив во многуте ноќи,знаев дека ќе дојде денот кога ќе треба да се разголам и подлабоко од месото,и подаледу од коските пожолтени...

Не сум светител ако мислите,јас и благословот заборавив како изгледа да се даде...јас само ви го давам тоа што е на Бога...седев еднаш така на карпите кога дојде черноризец завиткан...рече,престани да се печеш на сонцето,не ќе ги препечиш така јадојте,не ќе ти испукаат така бигорите,копнееш голема црква да изградиш,на голем рид,под жолто небо исполнето со жолти божилаци...од шуплив камен низ кој ќе се провира ветерот милостив..помеѓу заодот и миговите кога свездите ќе брестат од недогледните ноќи..ете тогај ќе доаѓаат намерници да се ослободуваат од своите тегоби,.....

Пресонлив,паѓам на сува испукана земја и збиштам низ ноздрите правливи..зер кучешка вера ќе ме сотри..уште не се стемнува,повторно зло претсказание гледам...несакам,вела несакан веќе овие зла да ги глаголам за никого...само сакам да се простам од денот..да ја сватам неговата избревтеност,и да се ослободам од својата сенка..плачам само со едното око.

Минуваа,доаѓаа и си заминуваа темнините,напати ќе се зазореше..дојде непозната Богомилка,клекна крај мојот камен и само низ десното око проговори..ајде да се молиме,и за тебе и за себе,и за сите околу...

...и тие кои се родија пред седум столетија,и тие кои се упокоија прет триста столетија,пеат со милогласие и носат златни одежди,не го мерат веќе времето,ни пак глупавоста,не војуваат со сенки и сеништа,не гледаат кон празните небеси со млаки молитви,од крстот се симнати,...почекајте,почекајте сега молам и за себе,и за неа,и за вас...се е скрб,се е јад,се е болка се е смрт...умира овој свет...не ве оставам сами да бидете,ќе бидам сега насекаде,ќе страдам со вас до безизлезот на срцето крваво..узнајте..над се што е живо небесата се сожалуваат..се замивам со жива вода живот да ви дадам...не сум алфа и омега,но свездени ронки ќе ви расејам,разберете,немам созли за да ви ја измијам гордоста од ликовите ваши..Господе,те имало,нека ме нема,нека ги има..бев внук,сега сум син,утре сум татко,задутре ...ќе се отворам,утробата со нокти ќе ја распарам,живеам на грст ограбена милост...живеам со мртва копнежлива

птица..од јатката на ноќта и од глобочините
откорниме...скамениме,шуплив камен сториме...со ветриштата
прочистиме

Се оствари претсказанието,дека добрината ќе стане саможртва на својот
сопствен олтар.

Се простувам од лушпава како беспомошен пророк и повторно клекнувам
за втора пладневна молитва

Ја отварам мојата душа,и вие кои сте уморни од скитањето ве
поканувам,одморетесе во нејзините недогледни сводови на кој висат
мали молитвенио олтари,ги изградив во многуте ноќи,знаев дека ќе дојде
денот кога ќе треба да се разголам и подлабоко од месото,и подалеку
од коските пожелтени...

Копнеж по тајни

Со мојот дамнежен копнеж по тајни
 Весело крстосувам по јужното небо на љубовта
 На клепките ми висат медоносни солзи
 Верувајте, нешто знаам и за чинките
 Та затоа одам да и шепотам на десното уво на месечината.

Претчувувам
 Некој сака да ме врати повторно во мракот
 Ќе ми даделе пилули за розови сништа да сонувам
 Е тогај гневот се буди
 Од звуците негови и каменот затреперува
 Дамарите ме мират
 Не ги буди старозаветните гревови
 Тие се веќе во длабочините на бескрајот
 Не им верувај на далечните гласови.

Утешение за ним само ми остана
 Призраци од минатото
 Упокоени несмирени души, покојници без воскрес
 Со црн јад во себе што носат
 Само што не бликнал
 Ќе го одминам нивниот свет на проколната смеа.

Дванаесет часови подоцна
 Со чувство на преспани стогодини сон
 Во мојот дамнежен копнеж по тајни
 Весело крстосувам по јужното небо на љубовта

Безимени,и потрошени свезди

Ми доаѓаше да крикнам,да вриснам од утробата
 Со капки сребро ги одобрував мислите
 Пред четириесет дни беше една величенствена
 Во бесмисленоста се сметаше за светост
 А,ете сега.....
 Денес ги видов....и двете....не се радувам
 Од каде ли се створи другата Величенствена
 Се движеа во иста насока...
 Личеа повеќе на згрчени митолошки птици
 Само претпоставувам
 Земните богови им откажале гостопримство
 Повторно само претпоставувам
 А којзнае,можеби ги исфрлиле од недопирливиот свет.....
Елитен.....не ќе се вратат некогаш таму.....
 Какви ли сега ќе им бидат ноќите
 Во морето на лажни надежи ќе пливаат таму ваму
 Приморани се да бидат играчки на Посејдон
 Божјото милосрдие се одалечило од нив
 А ете,пред три дни само на ирамче во трем на Џамија клечеа
 Дванаесет раце им пораснаа тогаш од милоста
 Се молеа со акордите под своите ребра
 Ние сме дел од светата светост извикуваа во полузанесот
 А во мракот лудо мрдаа со колковите
 и ние сме среќни и вие ќе бидете среќни од ова
 прскаа тогаш некои лажни набожни пламенчиња од очите
 ете така се ослободуваа од стравот
 јас затоа се откажав,потоа се заколнав,ветив,и се заветив
 ќе остана такъв каков што сум
 чудно нели
 но навистина видов две безимени потрошени свезди

Вековно липање

Липав додека вековите минуваа
Завиткан во сопствената сенка како ларва
Ми се чинеше дека се наоѓам во студена утроба
Прескокнуваќи ги неколкуте буѓења
Знам само дека Горгона ме скамени во ова постоење
Со тоа се потврди вистината
Покојникот не може да умре двапати
Којзнае, можеби оправдано се плашам
Во идното постоење да бидам покојник од друга вера
Со врежана давидова ѕвезда на градите
Од сверови луѓе-нелуѓе
Ни сега не ги знам вредностите на парите
Ни пак имам амбиции
Ете, долг оставам за утре уште нероден
Ако бидам кардинал со црвена одежда
Ќе се фалам дека лузната на лицето ми ја сторице еретици
Далечниот глас, рапав студен од задробен свет советува
Те чекаат големи дела
Уште ќе навлегуваш во тајните на пишаниот збор
Ќе го исполниш големиот завет на проштевањето
Само така ќе се упокоиш без липтеж
Ќе се споменува во преданија и чудни сказанија
Се згуснува мракот
Истата таинствена пештера од минатото столетие се отвара
Липам додека вековите минуваат
Етеги ветриштата црвените дождови ги носат.

Волчја Скрб

Ова е волчја скрб
 Или збесната матна крв
 Сверот не реви да знаете
 Само ја проколнува суровоста на судбината
 Ретко
 Ретко ќе побара волчица со златни очи
 Ќе се заплетка со неа само на миг
 Ќе и ги даде своите подземни жили
 Железен заб околу срцето ќе и забие
 Тивко само ќе и заглаголи
 Тоа е за свадбата твоја со волкот исцибрен
 Ќе ме прашате за името на волчицата
 Што е сега тоа важно
 Вас не ве доела мајка волчица
 Од боска нејзина не сте пиеле млеко
 Та,та да го знаете родот волчји
 Но барем бидете слуги на погледот нејзин
 На неа
 Довчерашната господарка на шумата
 Етеја,осеменета,со полни боски оди во дувлото
 Прво под вејките на дабот ќе дозрее
 Малку е алипна,осакатена,низ крвта вериги и се редат
 Со мрши се храни,тоа и го оставија орлите кои ја вознесоа
 И во дувлото сетне го пие студот на земјата.

Ова е волчја скрб
 А вие сте далеку да ја следите болката на волкот
 Се кикотите,нели
 Подивувате,ви се буди некаква радост
 Запалете тогаш суви ветки
 Од оскоруша,дива дуња,и глогови трупци
 Здивени оганот прашајтего
 Сверови ли сме
 Сверови ли сте
 Измислете смрт за волчицата
 Мене со прав на мртовци
 Од некои ваши измислени столетија посипетеме

Сложетесе,некако со развлечено ревење кажете
Зад вечните гробишта отеравме кучка
Со пеколен кошмар волкот го раскинавме.

Ова е навистина волчја скрб
Или измислен виновник
Утрешниот ден ќе ви ги објасни вашите сомненија.

Евеме Иднино

Ја изгубив зелената боја од литата кожа
Се насмевнувам со притаен грч на усните
Молвам заедно со шумот на Брезите
Немам веќе спомени
А гласот некако неуверливо трепери
Околумене само туѓинци
Покојници идни
Ете тие сега ќе ги наречам свои
И ќе престанам да кажувам свои тајни
Ќе станам слаб ,но безгрешен
Ќе танцувам во тактот на глумата месечина
Ќе станам сопственик на млаки темни сонети
Во новата тишина, тишина ќе распостелам
Без спомени
Ќе станам погоден на секакви асимилации
Тое безбели ќе биде последното будење
Се насмевнувам со притаен грч на усните
Евеме иднино, постелими црвена патека
Не сум веќе виновен пред стога небесна порота.

Еден Грев

Каде,каде заминуваш моја душо напатена
 Каде по таа патека крива
 Со тој клуч од љубовта што ја заклучив.

Јас останувавам тука
 Во оваа темнина
 Сега имам пари,злато,дијаманти
 Слушнав имало продавница голема за љубов
 И продавачки многу.

Каде,каде заминуваш моја душо напатена
 Зарем и ти,ти несакаш да се сладиш во темнината
 Јас решив,бидејќи сум смртник еден.

Блудничките ќе го оковам во окови лажни
 Ќе ги наградам со титули триста и една
 Принцези,Кралици,Величенствени и што уште не
 Сега имам јас пари,злато и дијаманти
 Ќе ме сакаат додека имам пари,ќе ги сакам додека имам пари.

Каде,каде заминуваш моја душо напатена
 Зарем ќе кажеш дека ова е твојот крај
 Крај,без мирис во косата,без топлина во прегратка.

Ќе ја симнам и јас маската,сеедно ми е дали грев е тоа
 Нека ми судат,мојот грев е еден,една маска имам само

Елегија

Линијата која не дели сега се вика
Празни зборови во глува тишина

Јас од едната страна на амбисот
Попусто урилкам заедно со ветришатата

Ти од другата страна
Бесцелно се смееш грчот те одава на усните

Срцата угушени
Душите раскинати

Ги парчосуваме соништата заедно
Во две илузии ,Една стварност

Не е тоа живот
Тое е една секојдневна смрт во животот

Неможам јас повеќе на зборовите да им забранам да се раѓаат
Ќе ги пеплосувам крвнички,нека и тие ја почувствуваат смрта.

Ќе и простам и на светлината што ме казнува со благородноста
Не сум веќе благороден син,туку скитник во бесцелноста

Сокријсе и не ме гледај,погледот твој веќе ме ужаснува
Само парчиња од бескрајното огледало гледам таму.

Еднаш,само еднаш па макар и за последен пат доприме со усните на чело
Ослободиме од сите патила кои сенка ме прават

Мое е само да се сеќавам
Капка по капка исцеден од дните родени,мртви,и неродени

Линијата која не дели сега се вика
Празни зборови во глува тишина

Јас од едната страна на амбисот
Попусто урилкам заедно со ветришатата

Ти од другата страна
Бесцелно се смееш грчот те одава на усните

Последен љубовен ритуал

простими Месечино што те изневерив
 вечерва за тебе го правам последниот љубовен ритуал
 смртниот грев ете овде на каменот го оставам
 на земјата клекнувам
 прошка од прашината барам
 дланките во оганот ги ставам
 нека горат и прегорат, никогаш повеќе да не милуваат
 љубовта
 ах тој мој грев најголем
 Да не ја доживеев грешна љубов,
 никогаш немаше да дознаам што е љубов
 Но, да не ја доживеев грешната љубов
 немаше да страдам по ништо,
 немаше да имам спомени кои толку ме повредуваат
 простими уште еднаш месечино што те изневерив
 ми остана само погледот во небото да го кренам
 можеби е подобро да се живее без да се знае нешто за љубовта
 подготвен сум да ми ја пресечеш смеата, да ми ја прекратиш патеката
 да ми ја смириш судбината
 ти сега ме презираш од височините
 јас се презирам тука во длабочините на мојата душа
 изгубен сум сега во свет од лаги, предавства и илузии
 простими месечино што те изневерив
 спомените ги фрлам во водата
 како што ги фрлив годините залудно
 простими, но свеќата веќе се гаси, остана само одразот во моите солзи.

Рецензија

Од сè што човек во неговиот животен нагон крева и гради, ништо во моите очи не е подобро и повредно од мостовите. Тие се поважни од куќите, посвети, поопшти од храмовите. Сечии, и кон сите еднакви, корисни, изградени секогаш смислено, на место на кое се вкрстуваат најголем број човечки потреби, тие се поистрајни од други градби и не му служат на ништо што е тајно и зло...кажал еден од најголемите Умови на 20есетиот век Иво Андриќ.

Мостови,најубавите патеки кои го поврзуваат Човекот со Човек,но и Мостови кои се ппотребни понекогаш да се срушат,за да се изградат нови и поцврсти.токму и така,Чернодримски водеќи се од прастарата римска Изрека..Ако сакаш навистина да успееш,срушиги сите мостови позади тебе,и не оставај ниеден да се повлечеш..ги руши со се што го потсетува на Минатото за да ги изгради сопствените мостови кои во иднината ќе го поврзуваат со новите светови.

Како непозната силуета ги спуштам завесите на ноќта
и започнувам да чекорам во бескрајот
за да и сега ги создадам сите паралелни светови...

Еве го мојот прв предлог. Слободата е мисла, а јас само ја преведувам мислата на Декарт – „мислам значи постојам“. Јас сум слободен, а со тоа и постојам

Многу е тешко да ја слушнеш тишината
Тогаш во тие мигови ми зборува само срцето...
Тишината ме води длабоко низ моите мисли и чувства
Ете во далечината, кај планините, се појави сунцата
Се препуштам детињасто на музиката, дозволувам тишината да ме води.

Според неговата доблест, човекот или го следи или се противи на Божествениот ред, кој не е ништо друго туку природниот ред доставен до самиот себе.

Недопирлив сум

Вечен како Бог
И Бог сум навистина, глаголам
Со забите кои брана на јазикот ми се.

Не, извикувам
Се натпреварувам само со поколенијата
Ете така луѓа по крвави судири
И во моите сини сини очи тогаш пеколот е санта мраз.

„Да се зборува“ значи да се определуваат деталите на
впечатоките, затоа што веќе постојат заеднички односи
меѓу Вишата Светлина и желбата за примањ

Се нурнувам во изворот на златни мисли
И под полна месечина чекорам бавно
Не ја допирам тогаш земјата
Започнува да го ткаам црвеното утро, белата ноќ

Ние можеме да зборуваме само за местото во кое нашите
сетила добиваат чувства од Светлината која се
распространува, која е желбата на Создателот да ги наслади
созданијата и која доаѓа кај оној кој прима во дејствијата.
Не се ова зборови од кабалата, но некаде таму пишува за хармонијата
Ако тоа е вистина, ќе ја прифатам како гола и разголена, видлива и со око
Сињакот на веѓите нема веќе да се напластува
Сонот остана некаде длабоко во минатото со епилог завршен
Стремежот евего се радува во мугриве неродени, небаре е дете цицалче
И денес не се покорив пред тие чељусти што ревеа и поганеа.

Признавам дека ова е навистина многу тешко. Никој не
може да ја смени природата на тоа како е создаден, што
значи само да прима за себе, а камо ли да ја изврти
сопствената природа во друга крајност, што значи да не
прима ништо за себе, туку да делува само за да дава. Па
сепак, ова е причината зошто Создателот ни ги даде
сетилата и чувствата, токму низ нив да учиме и се
надградуваме.

Милена Арсова.

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени

Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Од небиднина крај моето Јаве дојдов

Скопје 2014 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Од небиднина крај моето Јаве дојдов 2014 година 60 страни

ISBN-10 608-4778-54-2

ISBN-13 978-608-4778-54-7

EAN 9786084778547

